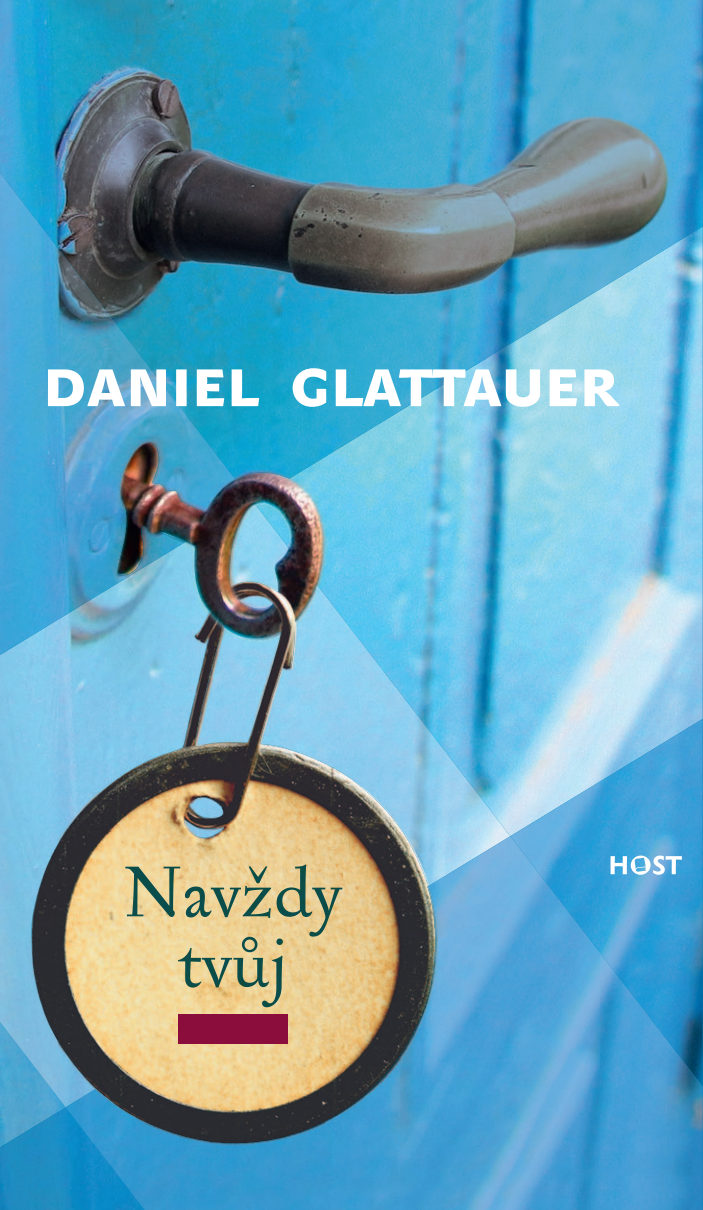

The background is a vibrant blue with a diagonal geometric pattern. In the upper left, a vintage door handle with a dark metal base and a light-colored, curved grip is visible. Below it, a brass keychain with a circular ring is attached to a circular metal tag. The tag has a light-colored, textured center and a dark border. The text 'Navždy tvůj' is printed on the tag in a dark green, serif font. A small, solid maroon rectangle is positioned below the word 'tvůj'.

DANIEL GLATTAUER

HOST

Navždy
tvůj

Fáze jedna

I

V okamžiku, kdy vstoupil do jejího života, pocítila Judith ostře bodavou bolest, jež v příštím okamžiku zase ustoupila. On: „Promiňte.“ Ona: „Nic se nestalo.“ On: „To je teda nával.“ Ona: „Ano.“ Judith si zběžně prohlédla jeho obličej, letmo, jako by se jednalo o každodenní sportovní titulky. Chtěla jen vidět, jak vypadá týpek, který ji na Zelený čtvrtek v přeplněném oddělení sýrů hodlá připravit o patu. Byla trochu překvapená, vypadal normálně. Byl jako všichni ostatní, ani lepší, ani horší, ani ničím zvláštnější. Proč musí veškeré obyvatelstvo Vídně nakupovat na Velikonoce sýry? Proč ve stejnou dobu a ve stejném obchodním domě?

U pokladny na něho natrefila znovu, vykládal zboží na posuvný pás. Zaznamenala ho díky typickému oděru rukávu jeho rezavě hnědé semišové bundy. Obličej už dávno zapomněla, ne, ten si ani nezapamatovala, ale jeho obratné, cílené a přitom harmonické pohyby rukou se jí zamlouvaly. I v jednadvacátém století ještě působí jako malý zázrak, když čtyřicátník vybírá v supermarketu zboží, rovná je na pás a nákup ukládá do tašek, jako by to už někdy dělal.

Když vycházela, to už snad ani nebyla náhoda, stál tam opět, aby jí podržel dveře a blýskl se schopností zapamatovat si obličej

déle než pár vteřin. On: „Ještě jednou se omlouvám, že jsem vás kopl.“ Ona: „Ále, na to už jsem dávno zapomněla.“ On: „Ne, ne, já vím, že něco takového pekelně bolí.“ Ona: „Tak hrozné to zase nebylo.“ On: „No tak dobře.“ Ona: „Ano.“ On: „Tak se mějte.“ Ona: „Ano.“ On: „Hezké svátky.“ Ona: „Vám taky přeju.“ Rozhovory toho druhu, jaké se vedou v obchodních domech, milovala, ale tohle by teď s konečnou platností mohlo stačit.

Prozatím poslední myšlenky vztahující se k tomuto muži plály pěti až sedmi, možná osmi banánům, obrovskému žlutému trsu, který před jejíma očima ukládal do tašky. Kdo kupuje pět až sedm, možná osm banánů, má doma určitě dvě až tři, možná čtyři hladové děti. A pod koženou bundou patrně nosí pletenou vestu do věcka se vzorem rozměrných kosočtverců v křiklavých barvách. Je to takový ten správný otec rodiny, přemítala, co dovede vyprat prádlo pro čtyři až pět nebo šest osob a pak ho pověsí, ponožky patrně všechny v jedné řadě, roztríděné podle párů, a běda tomu, kdo by mu pořádek na prádelní šňůře nějak narušil.

Doma si na zarudlou patu nalepila tlustou náplast. Achilovku si našťěstí nenatrhla. Ostatně i jinak měla Judith pocit, že je nezranitelná.

2

Velikonoce probíhaly jako vždy. Sobota dopoledne. Návštěva u matky. Matka: „Jak se daří otci?“ Judith: „Nevím, zajdu k němu až odpoledne.“ Sobota odpoledne. Návštěva u otce. Otec: „Jak se daří mámě?“ Judith: „Dobře, byla jsem u ní dopoledne.“ Neděle poledne. Návštěva u bratra Aliho na venkově: „Jak se daří mámě a tátovi?“ Judith: „Dobře, byla jsem u nich včera.“ Ali: „Oni už se zase dali dohromady?“

Na velikonoční pondělí k sobě pozvala přátele s tím, že něco uvaří. Vlastně je pozvala jen na večer, ale hned jak ráno vstala, pustila se do příprav. Celkem jich bylo šest: dva páry a dva jednotlivci (z toho jeden věčně sólo, druhý byla ona sama). Mezi jednotlivými chody se vedly hovory na úrovni, zejména jak dusit potraviny při zachování vitamínů a jak na základě nejnovějších poznatků zabránit tvorbě vinného kamene. Skupina byla homogenní, v jistých chvílkách dokonce spříseženecky jednotná (proti válce, proti bídě a proti tomu, aby se husám, jejichž játra se měla stát delikatesou, krmení násilně cpalo do krku). Čerstvě zavěšený secesní lustr se postaral o přívětivé světlo a příjemně naladěné obličej. Hoši z *The Divine Comedy* dodali své nové cédéčko na trh právě včas.

Ilse se na svého Rolanda dokonce jednou pousmála, on jí po dvě vteřiny masíroval pravé rameno — a to po třinácti letech manželství a dvou dětech, ve společenství podobném toulci, z něhož denně vystřelují šípy, jež vášeň věru tlumí. Druhý, mladší pár, Lara a Valentin, byl ještě ve fázi, kdy jeden druhého drží za ruku. Ona čas od času jeho prsty sevřela oběma rukama, snad aby ho podržela pevněji, než se jí to podaří natrvalo. Gerd byl pochopitelně zase ze všech nejvtipnější, velký společenský přeborník, který se svou úlohou uvolňovat bojácné lidi, aby se nebáli otevřít pusy a říkat, co si myslí, rostl a rostl. Bohužel nebyl homosexuál, jinak by se s ním Judith ráda setkávala mnohem častěji i soukromě, aby se mu svěřila s osobnějšími věcmi, což v případě skupinky, v níž se vyskytovaly partnerské dvojice, nebylo dost dobře možné.

Na konci takových večerů, když se za hosty zavřely dveře a kdy je připomínal už jen ztěžklý vzduch, si Judith pravidelně testovala, jaký je to pocit zůstat v důvěrně známém prostředí sama se sebou a s horou špinavého nádobí. Ale ano, přece jen to byla zřetelně vyšší kvalita života, hodinové pracovní nasazení v kuchyni,

okna rozevřít dokořán a vpustit do obýváku čerstvý vzduch, párkrát se zhluboka nadechnout, rychle ještě preventivně spolknout prášek proti bolení hlavy a pak už konečně popadnout milovaný polštář, jenž se z jejího objetí vymaní až následující den v osm. Tohle bylo jednoznačně lepší než muset zkoumat psychiku patrně (taktéž) opilého, chronicky mlčenlivého, soukromé zavírací hodiny nerespektujícího a nechut' podílet se na odklízecích pracích demonstrujícího „partnera“, a to za účelem zjištění, zda si dělá naděje nebo chová obavy, že by ještě mohlo dojít na sex. Takového stresu zůstávala Judith ušetřena. Jen občas jí ráno vedle pod peřinou chyběl mužský. Ale nesměl by to být muž jakýkoliv, dokonce ani ne jakýsi určitý, nýbrž pouze jeden konkrétní. A tudíž to bohužel nemohl být žádný z těch, které už znala.

3

Do práce chodila Judith ráda. A pokud ne, což se jí po svátcích stávalo téměř pravidelně, pak se ze všech sil snažila, aby si chuť do práce namluvila. Šlo totiž o to, že byla šéfkou sama sobě, byť si několikrát denně přála šéfovou jinou, méně náročnou, například svoji učnici Bianku, které postačilo zrcadlo a už byla plně zaměstnána. Judith vedla malý podnik v Goldschlagstrasse v patnáctém městském okrese. Takové označení sice naznačovalo větší podnikatelský význam, než odpovídalo skutečnosti, ona však svůj obchod s lampami milovala a nevyměnila by ho za žádné jiné místo na světě. Už v dětství se jí zdálo, že se jedná o nejkrásnější prostory na zemi plné třpytivých hvězd a blyštivých koulí, stále jasně osvětlené, přímo sváteční. V dědečkově zářivém hájemství připomínajícím muzeum pod širým nebem se daly denně slavit Vánoce.

Když bylo Judith patnáct, připadala si jako ve zlatožluté kleci, při psaní domácích úkolů na ni dozíraly stojací lampy a světlo

z nástěnných osvětlovacích těles a stropních lustrů pronikalo až do jejího nejintimnějšího denního snění. Na bratra Aliho bylo toho jasů příliš, před světlem uhýbal a uchyloval se do temných komor. Matka se zoufale potýkala s hrozícím úpadkem i s vlastní tíživou nechutí být podnikatelkou. Otec už mezitím dával přednost zšeřelým lokálům. Rozešli se po vzájemné dohodě v dobrém. „Vzájemná dohoda v dobrém“ byl ten nejkrutější výraz, který Judith znala. Znamenalo to usušit slzy na rtech, jejichž koutky v předstíraném úsměvu směřují vzhůru, a nechat ústa zkamenět. V určité chvíli pak koutky ztěžkly natolik, že povolily a v téhle pozici zůstaly navždy, což byl i matčin případ.

Když bylo Judith třiatřicet, věčně krachující obchod s lampami převzala. Ten se v následujících třech letech znovu rozáčil, ne tak trpytivě jako za dědečkových nejskvělejších časů, ale prodej i opravy běžely dost dobře na to, aby bylo možné matku, pokud zůstane doma, finančně odměňovat. Až do nynějška to byla nejlepší vzájemná dohoda, podle níž se Judith kdy s kým rozešla.

V úterý po Velikonocích vše probíhalo v mimořádném poklidu, den trávil především v zadní místnosti v matném svitu kancelářské lampy; byl naplněn pouze povinnostmi, které jí ukládalo účetnictví. Mezi osmou ráno a čtvrtou odpolední nebylo po Biance ani slechu, patrně se právě líčila. Aby prokázala, že se toho dne v obchodě vůbec vyskytovala, zvolala krátce před zavírací dobou: „Paní šéééfová!“ Judith: „Prosím vás! Ne tak hlasitě! Pojdte za mnou, jestli mi chcete něco říct.“ To už Bianca stála vedle ní: „Je tu nějaký pán a ptá se po vás.“ Judith: „Po mně? Co chce?“ Bianca: „Pozdravit vás.“ Judith: „Hm.“

Byl to onen muž, co se zásoboval banány. Judith ho poznala až poté, co promluvil. On: „Chtěl jsem vás jen pozdravit. To jsem já, ten, co vám před Velikonocemi v Merkuru šlápl na patu. Ráno jsem vás viděl, jak vcházíte sem do obchodu.“ Judith:

„A to jste až doteď čekal, až zase vyjdu?“ Nechtíc se zachichotala. Měla pocit, že právě byla docela vtipná. Také muž přes banány se zasmál, dokonce velice hezky, oči lemované stovkou drobných vrásek mu zazářily a zableskla se asi tak šedesátka bělo-skvoucích zubů. On: „Mám tady kousek za rohem kancelář. Tak jsem si říkal...“ Ona: „Tak jste mě přišel pozdravit. To je milé. Divím se, že jste mě poznal.“ Nemínila to nijak koketně, nýbrž zcela vážně. On: „Tomu se vy opravdu divit nemusíte.“ Teď se na ni tak zvláště podíval, na otce rodiny, co kupuje osm banánů, pohledem neobvykle potěšeným. Ne, tohle nebyly chvilky, se kterými by si Judith věděla rady. Cítila, jak se jí do tváří vkrádá horko. Ještě musí nutně vyřídit jeden telefonát, signalizovaly jí ručičky náramkových hodinek. On: „Tak to by bylo.“ Ona: „Ano.“ On: „Velice mě těšilo.“ Ona: „Ano.“ On: „Možná se zase někdy uvidíme.“ Ona: „Až budete někdy potřebovat lampu.“ Zasmála se, aby odvedla pozornost od situační tragiky prone-sené poznámky. Připojila se k nim Bianca, tentokrát v tom nej-příhodnějším okamžiku: „Paní šéfová, můžu už?“ Mínila tím, že je čas jít domů. Také pro muže přes banány to byl signál k od-chodu. Ve dveřích se ještě jednou otočil a zamával jako na nádra-ží, ne jako na rozloučenou, ale jako někdo, kdo sem pro někoho přišel.

4

Večer si na něj Judith párkrát letmo vzpomněla, ne, nikoliv let-mo, nýbrž na něj. Jakže to řekl? „Tomu se divit nemusíte.“ Nebo neřekl on dokonce: „Tomu se vy opravdu divit nemusíte“? A ne-zdůraznil on to „vy“? Ano, „vy“ zdůraznil. Řekl: „Tomu se VY opravdu divit nemusíte.“ VY ve smyslu: „Žena jako vy.“ Milej, fakt, přemítala Judith. Možná to dokonce myslel jako: „Tomu se VY, žena, která vypadá jako vy, taková hezká, zajímavá žena,“

tak on to míní, „taková nádherná žena, tak krásná žena, až se jednomu tají dech, inteligentního vzezření, chytrá, schopná žena, ano, taková žena jako VY,“ měl on na mysli, „taková žena se skutečně divit nemusí,“ že ji zase poznal. Moc milej, fakt, za-
važovala Judith.

„Takovou ženu jako vy,“ tak on to totiž myslel, „takovou ženu jako vy člověk uvidí jednou,“ například když jí v oddělení sýrů rozdrtí patu, „takovou uvidí jen jednou, a už mu nesejde z mysli, o smyslech ani nemluvě,“ tak on to míní. Teda moc, moc milej, fakt, pomyslela si Judith.

Už na to chtěla přestat myslet, protože jí už není dvacet a protože zná mužské a už není jen tak ochotná upustit ve svých představách od množného čísla a protože má, panebože, důležitější věci na práci, právě chtěla z kávovaru odstranit vodní kámen, ale ještě jednou zavzpomínala, jen kratičce, jak zdůraznil to „vy“ ve větě „Tomu se VY opravdu divit nemusíte“. Bylo to „vy“ ve smyslu „taková žena, jako jste vy“? Nebo mělo ono „vy“ zvuk ještě specifitější a cílenější ve smyslu „VY, VY, ANO, VY! Jenom a pouze VY“? Pak to tedy myslel jako: „Každá jiná žena na světě by se mohla divit, každá, jenom VY ne, neboť VY nejenže nejste žena jako všechny ostatní, ne, vy jste žena jako žádná jiná. A VY, VY, ANO VY! Jedině a pouze VY,“ míní on, „se opravdu nemusíte divit,“ že jsem vás poznal. Doopravdy moc, moc milej, fakt moc, táhlo Judith hlavou. Ale bohužel, a s tím nic nenadělá: JI skutečně udivilo, že ji poznal. A v tom to bylo. A tudíž teď půjde a zbaví kávovar vodního kamene.

Následující den si na něj vzpomněla jen jednou, z nutnosti. Bianca náhle pronesla: „Paní šéfová, já si něčeho všimla.“ Judith: „Ano? Tak to jsem teda zvědavá.“ Bianca: „Tomu chlápku se fakt zamlouváte.“ Judith (a teď se vzepjala ke špičkovému hereckému výkonu): „Jakému chlápku?“ Bianca: „No tomu vysokýmu,

co má poblíž kancelář, co vás přišel pozdravit, ten teda na vás zíral.“ Bianca potřásla hlavou a její půvabné tmavé zorničky opakovaně předvedly příslušný rotující pohled. Judith: „Ale jděte, to je pitomost, to si leda namlouváte.“ Bianca: „To si teda vůbec nenamlouvám! Ten je do vás fakt blázen, šéfová! To vám ještě nedocvaklo?“ Pronesla to na plnou pusou a nestydatě, ale právě Bianca si vůči ní něco podobného mohla dovolit, protože neměla ani tušení, že si to dovolit nemůže, prostě to dělala. Judith si cenila její bezprostřední upřímnosti, v níž nebylo ani stopy po respektu. Ale v tomhle případě bylo děvče pochopitelně úplně vedle. Muž po ní totiž vůbec nejel, taková pitomost, fantazie hodná učnic. Vždyť ji ani neznal, leda tak její patu, a jinak nic, absolutně nic.

5

V neděli slavili Gerdovy čtyřicátiny, a to ve spoře osvětleném lokále s názvem Iris, který oslavence dělal o deset let mladším. Gerd byl oblíbený. Pozváno bylo padesát hostů, dostavilo se jich osmdesát. Dvacet z nich se tak úplně nechtělo vzdát kyslíku a přesídlilo, byť Gerda měli v úctě a vážnosti, do sousedního baru s názvem Fénix; ten byl skoro prázdný, jelikož tam dával k lepšímu své umění jeden klavírista. Judith byla jedním z přesídlivších hostů.

Nadmíru přítulně se k ní měl muž jménem Jakob, který jí mnohem dříve skýtal jisté potěšení, aby posléze upadl do bezvýznamnosti, škoda, že tohle pěkné jméno bude už navždy patřit k jeho obličejí. S Jakobem už dávno vše prodiskutovala (případně vylčela). Po třech letech mezilidského vztahu, a víc mezi nimi nikdy nebylo, se Judith cítila nucená řečený vztah ukončit. Důvod? Jakob permanentně prožíval životní krizi jménem Stefanie, kterou si brzy nato vzal za ženu.

Ale to vše se odehrálo před šesti lety, a onoho sobotního večera byl Jakob ve Fénixu tudíž již opět dostatečně objektivní, aby si povšiml, že v lokále nejsou krásnější ústa než Juditina. Ta se ihned zformovala v otázce: „A co Stefanie?“ Jakob: „Stefanie?“ Jméno se mu v této souvislosti nezdálo příliš povědomé. Judith: „Proč tu není?“ Jakob: „Zůstala doma, ona na takové oslavy není.“ Aspoň že doma nezůstala sama, Felix (4) a Natascha (2) jí snad skýтали dobrou zábavu. Judith trvala na tom, ať jí ukáže fotografie dětí, které jako každý pravověrný otec má jistě v náprsní tašce. Jakob se chvíli bránil, nakonec však fotografie vytáhl. Pak už byl dostatečně uvolněný na to, aby se odebral domů.

Judith se právě chtěla přidružit ke skupince u baru, která se utvářela s cílem krizové intervence ve věci boje proti globálnímu oteplování, když jí někdo zezadu — nepříjemně krátce a cíleně — poklepal na rameno. Otočila hlavu a lekla se. Spatřila obličej, který sem nepatřil. „To je teda překvapení,“ pronesl muž přes banány. Judith: „Ano.“ On: „Tak jsem si říkal, je to ona, nebo ne?“ Judith: „Ano.“ Měla tím na mysli, že je to ona. A cítila se být přistižena; byl to stísnující pocit a srdce jí přitom bušilo jako o závod. Teď mohlo pomoci jen jediné, musela mluvit. „Co vy tu děláte? Myslím jako co vás sem přivádí? Vy znáte Gerda? Taký patříte k té narozeninové oslavě? Chodíte sem častěji? Jste snad stálý host? Hrajete na klavír? Vy jste ten nový pianista?“ Některé z otázek vyslovila, jiné se dostavily jen v myšlenkách. Například: „Vy jste viděl, jak sem vcházím?“ A: „Chtěl jste mě jen pozdravit?“

Ne, je tu se dvěma kolegyněmi, vysvětlil. Seděly o pár metrů dál u kulatého stolku, obklopeny žlutým světlem, jež vrhalo masivní stínidlo z osmdesátých let, zavěšené příliš nízko nad deskou stolu. Ukázal tím směrem, ony zamávaly, Judith jim pokývla. Vypadaly bezpochyby jako kolegyně, nikdo nemohl mít přesvědčivější vzezření kolegyně než ty dvě. Patrně se jednalo

o pravidelný měsíční sedánek kanceláře daňového poradce, je muž svižná hudba linoucí se od barového piána dodávající uvolněnou atmosféru.

Muž přes banány se jmenoval Hannes Berghofer nebo Burghofer či Burgtaler, případně Bergmeier, dlaň jeho pravé ruky byla velká a teplá a pohled měl natolik pronikavý, že jeho dotek zasáhl i Juditino ledví. Znovu cítila, jak jí do tváří stoupá teplo. A on pak ke všemu ještě dodal: „Těší mě, že se tak často vidíme. Už to tak vypadá, že momentálně žijeme tak nějak ve stejném rytmu.“ A poté se ještě zeptal: „Nechcete se k nám na chvilku posadit?“ V tomto ohledu mu Judith bohužel nemohla vyhovět. Chce, jak řekla, právě změnit lokál, protože vedle, v Iris, probíhá narozeninová oslava jejího přítele, tedy jejího dobrého známého Gerda. „Ale třeba někdy jindy, to bude fajn,“ řekla, ať už jí přitom na mysli vytanulo cokoliv. Takhle ofenzivně nehrála už dlouho.

„Třeba vás budu moct někdy pozvat na kávu,“ mínil následně Berghofer nebo Burghofer či Burgtaler, případně Bergmeier. „No, proč ne,“ odpověděla Judith, protože už to bylo stejně všechno jedno. Horkost již pronikla do nejvrchnější vrstvy pokožky. Teď už opravdu musí jít. On: „Tak prima.“ Ona: „Ano.“ On: „Tak se mějte.“ Ona: „Ano.“ On: „A co se toho kafe týče, někdy se zastavím u vás v obchodě, jestli nejste proti.“ Ona: „Ano, zastavte se.“ On: „Budu se těšit.“ Ona: „Ano.“

6

„Někdy“ znamenalo následující ráno. Bianca křikla: „Paní šéééfová, návštěva!“ Judith okamžitě věděla, co to znamená. Hannes s příjmením začínajícím na „Berg“ nebo „Burg“ se zastavil pod jedním z jejích nejceněnějších kousků, obrovským oválným křišťálovým lustrem z Barcelony, který už patnáct let všichni obdi-

vovali a nikdo si ho nekoupil. „Doufám, že vás neruším,“ pronasl. Měl na sobě modrý pletený svetr se zapínáním na světle hnědé knoflíky a vypadal jako někdo, kdo po večerech sedává u otevřeného krbu, popíjí earl grey a prsty u nohou masíruje obtloustlé štěně bernardýna, zatímco dětičky pobíhají kolem a prstíky upatlané od banánů si utírají o gauč.

Judith: „Ne, nerušíte.“ Zlobila se sama na sebe, že byla tak rozrušená, logický důvod pro to nebyl, zcela určitě ne. Muž spadl do kategorie „fajn“, ale celkem vzato na něm nic zas tak vzrušujícího nebylo, a zda by případně mohlo být, kdyby hloubala déle, tak takhle typ úvah v souvislosti s muži prováděla ze zásady už jen výjimečně. V žádném případě nebyl její typ, přičemž musela přiznat, že se svými typy se už stejně seznamovat nemusí, neboť když člověk poznal jednoho, zná všechny.

Nevěděla přesně, v čem spočívá přitažlivost pana Hannese s příjmením začínajícím na „Berg“ nebo „Burg“, možná pouze v rychlosti, s jakou na ni uměl vztáhnout náhodu, v nečekanosti, s jakou se objevoval, pokaždé o něco dříve, než se s ním dalo počítat, a v cílevědomosti, s níž k ní přistupoval, jako kdyby pro něj na světě neexistovalo nic jiného a nikdo jiný, jen ona.

Ale ať se teď propánajána nevytasí s pozváním na kávu, to by bylo skutečně příliš brzy, to by vnímala jako dotěrnost, to by ho teda musela bohužel okamžitě odmítnout, naprosto jednoznačně. Nemá chuť být první příležitostnou adresou pro otce rodiny, který si možná právě teď tak trochu neví rady s choutkami sexuálního zabarvení, zatímco manželka doma štrikuje modré vesty a přišívá na ně světle hnědé knoflíky.

On: „Skutečně se nechci vnucovat.“ Ona: „Ale ne, vždyť se nevnucujete.“ On: „Ono je to totiž tak. Od včerejšího večera na to musím myslet.“ Ona: „Na co?“ On: „Na vás, jestli mám být upřímný.“ Aspoň je upřímný, prolétlo jí hlavou. On: „Hrozně rád bych vás pozval na kávu a trochu si s vámi popovídal, jen

tak. Máte dneska, až zavřete, už něco v plánu?“ — „Až zavřu?“ přeptala se Judith, jako by to byl ten nejabsurdnější okamžik, o jakém kdy slyšela. „Ano, bohužel už něco mám.“

Ale jak smutně koukal, jak celý zničený svěsil ramena, jak si zhluboka povzdechl, jak zraněně působil, jako školáček, kterému sebrali míč. Ona: „Ale možná to budu moct trochu posunout. Dát si narychlo jedno kafe, hned co zavřu, to by šlo.“ Pro jistotu ještě jednou mrkla na hodinky. „Ale jo, myslím, že se to dá zařídit,“ dodala.

„Tak to je paráda, to je paráda,“ odpověděl. Ano, musela si přiznat, že ji těšilo přihlížet, jak se mu po tváři rozlévá úsměv, ba co víc, že ona je příčinou toho, že se mu kolem očí vytvořil vějíř bezpočtu drobných vrásek, jež se odrážejí od záře jejího oblíbeného lustru z Barcelony a podobají se přitom slunečním paprskům.

7

Setkali se v kavárně Rainer v Märzstrasse, kde Judith s oblibou trávila polední přestávku. Dorazila deset minut před smlouvenou dobou. Chtěla tam být bezpodmínečně první, aby vyhledala stůl, u něhož by mohli sedět na židlích naproti sobě a nemuseli se tísnit nalepení jeden na druhého v odděleném boxu. Jenže on už v kavárně seděl, na nepohodlné židli naproti vstřícně se tvářící rohové lavici, již džentlmenským způsobem určil pro ni.

Domluvili si schůzku na hodinu, což se ukázalo jako příliš krátká doba. Takže následovalo prodloužení a pak ještě krátký přídavek. Poté Judith uzavřela jejich setkání taktickým zakončením. Závěrečné slovo znělo takto: „Hannesi, povídání s tebou bylo fakt děsně příjemné. Třeba si to můžeme zase zopakovat, ne?“ Snažila se vrýt si do paměti způsob, jakým se na ni u toho

díval, aby si jeho pohled mohla opětovně vyvolat, až se zase jednou nebude sama sobě ani trochu líbit. A to, co jí a především o ní v těch devadesáti uplynulých minutách sdělil, musí nejprve strávit. Každopádně se těšila na chvílky, které budou následovat, až bude zase sama doma, sama se sebou a s myšlenkami na tenhle příjemný nový objev, na muže, který ji usadil na bohatě zdobený a úžasně nasvícený trůn. Tak vysoko neseděla už notně dlouho. Na takovém místě chtěla pobýt minimálně pár hodin, než si ji všední den znovu přitáhne na zem.

8

Ve vaně vše podtrhla a sečetla: Rekonstruoval lékárny, a pokud nebylo možné je přestavět, vybudoval je znovu, přinejmenším vypracoval odpovídající návrhy. Je architekt. Je mu dvaadváct. Ještě nikdy nebyl u zubaře, ten skvostný chrup podědil po babičce, tedy nikoliv chrup, nýbrž dispozici k němu.

Je mu, jak již bylo řečeno, dvaadváct a je svobodný, tedy ne že by byl zase nanovo svobodný, on je pořád ještě svobodný, čili jinými slovy, ještě nikdy nebyl ženatý, a proto také není rozvedený. Nemá vůči nikomu závazky v tom smyslu, že by se musel o někoho starat, což znamenalo, že nemá děti, čili ani žádná batolata nebo kojence, nic, co by pocházelo být jen z jediného manželství. „Pro koho teda byla ta kupa banánů? Ty je sníš všechny sám?“ zeptala se ho. Při té otázce sebou krátce trhl. Urazila ho, byla příliš indiskrétní, ujíždí snad dotyčný na banánech? — Ale pak se Hannesův babiččin chrup zaskvěl a on celou věc objasnil. Banány byly pro sousedku, co špatně chodí, jedná se o ovdovělou matku tří dětí. Jednou týdně jí nakupuje. Dělá to zadarmo, jen tak, nic za to nechce, protože on sám by taky měl rád souseda, který mu pomůže, až to jednou nebude zvládat. Tak to vysvětlil.

Je mu, jak řečeno, dvaadváct a s konečnou platností se jmenuje Hannes Bergtaler. „Bergtaler, Berg jako hora a Tal jako údolí,“ oznámila Judith koupelové pění a rozfoukla ji. Co bylo možné usoudit o svobodném mužském, který modernizuje lékárny, nachází se v třetí nejlepší věkové kategorii a výšiny a hloubky má obsažené už ve svém jméně? Nenabízí se tu přímo vyrovnaná osobnost? Působí z tohoto důvodu na první pohled trochu nudně? Byl on vůbec nudný? Nudila se, když s ním byla? — Ani vteřinu, usoudila. Což hovoří ve prospěch kvality vteřin, které s ním právě strávila, a bezpochyby i jeho samého, Hannese Bergtalera, svobodného mužského, co předělává lékárny s babiččíným skvělým chrupem v ústech.

Tak, a teď si to proberme popořadě. Když jí přišlápl patu, nastala bodnutí hned dvě, první se týkalo její paty a druhé údajně pocítil u srdce. „Uviděl jsem tě, Judith, a byl jsem prostě úplně mimo,“ vylíčil jí. „Být úplně mimo“ nepatřilo zrovna k jejím oblíbeným metaforám, protože to zavánělo podezřením, zda je dotyčný tak zcela příčetný, a moc erotické to taky zrovna není, ale způsob, jak na ni přitom hleděl, s těmi vrásečkami, co vypadaly jako sluneční paprsky, a pod tou pošmournou šedesátkou žárovkou v kavárně Rainer, to bylo milé, jo, teda fakt jo, dost milé.

„A pak už jsem na tebe jednoduše nemohl zapomenout,“ vzpomínala si, že tohle ještě taky říkal. „Jednoduše nemohl zapomenout,“ to byl, ale ano, ano, kompliment, milý kompliment. Judith připustila do vany ještě trochu horké vody, protože ten kompliment byl fakt mimořádně milý.